కథా కౌముది

ఆద్యుడు రవి కొప్పరపు

"ఒరేయ్, తొందరగా కానియ్యిరా, సూటుకేసులు కార్లో పెట్టాలి". కింద నుంచి నాన్న పిలుపు. తొందరెక్కువ. వెళ్ళేది మా కార్లోనే, నడిపేది కూడా నేనే. దాదాపు అరగంట ప్రయాణం తెనాలికి. అక్కడే మా బామ్మ ఇల్లు. ఒక్కతే ఉంటోంది ఇప్పుడు. స్వంత ఇల్లు. ఒక పోర్షను అద్దెకి ఇచ్చి, మిగతా సగం లో తనుంటోంది. అప్పుడప్పుడూ మా అమ్మా, నాన్న, లేదా నేను సెలవల్లో వెళ్తూంటాము బామ్మ దగ్గరికి. అసలు నా చిన్నప్పుడు సగం స్కూలు బామ్మ దగ్గరే ఉండి చేసా తెనాలిలో. ఒక్కతే ఎందుకు అక్కడ, వచ్చి మా దగ్గరుండమని నాన్న, అమ్మ చెపుతూనే వున్నా, యాభై ఏళ్ళుగా అక్కడే ఉండటం వల్ల పరిచయాలు బాగా వున్నాయ్. ఇంక విజయవాడ లో మాదగ్గరకొస్తే అంత తెలిసిన వాళ్ళెవరు లేరూ. అందుకే అక్కడే ఉంటోంది.

వాట్సాపులో టైప్ చేయడం పూర్తి చేసి, ఫోను జేబులో పెట్టుకొని "వస్తున్నా" అని కిందకి పరిగెత్తా. సామాన్లు కార్లో పెట్టి అందరం బయల్దేరాం. కారు నేను నడుపుతూ వుంటే నాన్న ముందు సీట్లో కూర్చుని, వెనక్కి తిరిగి అమ్మతో మాట్లాడుతున్నారు. అమ్మతో పాటు కూర్చోవచ్చు, కాని ఆయనికి తన డ్రైవింగ్ మీదున్న నమ్మకం ఇంకెవరి మీదా లేదు. నేను సరిగ్గా పోనిస్తానో లేదోనని ముందు కూర్చుని, ఇక్కడ నెమ్మదిగా పోనివ్వు, ఆ కారుని దాటి వెళ్ళు, ఇలా సలహాలు. దీన్నే ప్యాసింజర్ డ్రైవింగ్ అంటారేమో. విజయవాడ దాటి తుమ్మపూడి, దుగ్గిరాల మీదుగా తెనాలి వైపు పోతున్నాం. పెద్ద సిటీ దాటామన్నదానికి సంకేతంగా చుట్టూ పొలాలు, చెట్లూ, చిన్న చిన్న టౌన్లు. చిన్నప్పటి వాతావరణం గుర్తొచ్చింది. అప్పట్లో మా బామ్మ దగ్గర ఉండేప్పుడు, నా ఫ్రెండ్సుతో ఇలా బయటకొచ్చి పొలాల వెంబడి తిరిగే వాళ్ళం. అవి మా పొలాలే. అసలు కొన్ని తరాల వరకు మాకు చాలా ఆస్తులు, పొలాలు, స్థలాలు వుండేవంట, జమీందారీ తాలూకావాళ్ళమట. కాలం గడిచే కొద్దీ కొన్ని పోయాయ్, కొన్ని మిగిలాయ్.

కారు బామ్మ ఇంటి దగ్గర తీసుకొచ్చి ఆపాను. పెట్టెలు కిందకి తీస్తుంటే ఇంటి తలుపు తీసి బామ్మ బయటకి వచ్చింది. బాగోగులు అడిగిన తరువాత అందరం లోపలికి వెళ్ళాము. ఇంట్లో పెద్ద సామాన్లేమి లేవు. నేను చిన్నప్పటినుంచి చూస్తున్న సామాన్లే వున్నాయ్. అవి ఎంత పాతవో తెలీదు కాని, మంచి నగీషీలు చెక్కినవి, రకరకాలా డెజైన్లు వేసి ఉన్నాయ్. అలాంటివి ఇప్పుడు దొరకవు. నేను చిన్నప్పుడు ఆడుకున్న బల్ల ఉయ్యాల ఇంట్లో ఇంకా అలాగే వుంది. అప్పటికి మధ్యాహ్నం అయ్యింది. భోజనం చేసి, అందరం ఉస్సూరుమంటూ వరండా లో కూర్చున్నాం. నేను ఆ ఉయ్యాలలో కూర్చుని ఊగుతున్నా.

"అవున్రా ఆది. నీకేదో పెద్ద ఉద్యోగం వచ్చిందని మీ అమ్మ చెప్పింది. మంచి జీతమేనా?" అడిగింది బామ్మ.

"గవర్మెంటు ఉద్యోగం"

"ఏదో మిలటరీ ఉద్యోగమంది మీ అమ్మ? సైన్యం లో చేరావా ఏంటి? జాగ్రత్త నాయనా. మన వంశానికి నువ్వొక్కడివే దిక్కు"

నేను నవ్వుతూ "సైన్యం లో కాదు బామ్మ..డిఫెన్సు డెపార్టుమెంటులో ఉద్యోగం. సైన్యాన్నికి ఉపయోగపడే వస్తువులు మేము తయారు చేస్తాం. కొత్త డెపార్టుమెంటు AMAR అని. అంటే అడ్వాన్స్‌డ్ మెటీరియల్ అండ్ రీసెర్చ్"

నాన్న కుర్చీలో కూర్చుని పేపరు చదువుతున్నారు. తల ఎత్తకుండా " జీతం లక్షల్లో వుంటుంది."

"ఏమన్నావు?" బామ్మ అడిగింది..

"లక్షల్లో . మంచి ఉద్యోగమే..ఇంజినీరింగు చేసాడు కదా.." నాన్న మళ్ళీ.

"నిన్ను కాదురా. ఏవన్నావురా ఆది?"

"సైన్యానికి ఉప..."

"అది కాదు. ఆ పేరు, ఏం చెప్పావ్? అమరా?"

"అవును?" నాకర్థంకాక అన్నా. మిగతా వాటివిషయాలు వదిలేసి తనకేమాత్రం సంబంధం లేని ఈ పేరు గురుంచి అడగడం విడ్డూరమనిపించింది నాకు.

"ఉండిక్కడ..ఇప్పుడే వస్తా.." అని లోపలికెళ్ళింది బామ్మ.

నాన్న నేను ఒకరికేసి ఒకరం చూసున్నాం.

రెండు నిమిషాలైనా బామ్మ రాకపోతే నేనే లోపలకి వెళ్ళా. ఇంటి వెనకవైపున్న గదిలో బామ్మ ఏదో వెతుకుతున్న చప్పుడు వినిపిస్తోంది. చుట్టూ అన్నీ చాలా పాతా సామాన్లు, ఏ కాలం నాటివో కుర్చీలు, బల్లలు, భోషాణాలు, పెద్ద ఇనపెట్టెలు ఇంకా చాలా వున్నాయ్. చిన్నప్పుడు రెండు మూడు సార్లు వచ్చుంటానేమో ఈ గదిలోకి. చీకటి గా వుండి భయం వేసేది..

"ఏం వెతుకుతున్నావ్ బామ్మా?"

"ఆ మూలనున్న పెద్ద ఇనపెట్టె బయటికి లాగి ఇక్కడికి తీసుకురా. చెప్తా" అని చూపించింది. మిగతా సామాన్లు పక్కకి తోసి ఆ పెట్టెను తీసుకొచ్చా. బామ్మ నేల మీద కూర్చుని పెట్టె తలుపు తీసి, లోపల వెతుకుతోంది. అందులో కొన్ని పాత వస్తువులు గుర్తుపట్టలేని విధంగా వున్నాయ్. బామ్మ, బాగా తుప్పు పట్టిన ఒక ఇనప గుండ్రాయి లాంటిది ఒకటి తీసింది లోపలినుంచి...అది నాకిచ్చి,

" దాని మీద ఏముందో చదవరా" అని అడిగింది.

ఆ గుండ్రాయి కొంచెం బరువుగా వుంది. బాగా పాడయిపోయింది. ఏవో అక్షరాలు వున్నా చదవటం కష్టం. తుప్పు తుడిచినా సరిగ్గా కనపడటం లేదు. ఏదో ఒక అక్షరం లాంటిది కనపడుతోంది కాని అది బాగా చెక్కుకు పోయి వుంది. కొంచెం ఊహను కలిపితే ఇంగ్లీషు అక్షరం R అవ్వచ్చు. ఖచ్చితంగా చెప్పలేము.

"మీ తాతయ్య పోయేముందు దీన్ని భద్రంగా దాచమన్నారు. అప్పట్లో నీ వయస్సులో వుండగా ఆయన తాతగారు ఇచ్చారట. అది కూడా ఆయన తండ్రి గారి నుంచి వచ్చిందట. ఎన్నో తరాలనుంచి మన వంశంలో వుందట ఈ గుండ్రాయి. దీని మీద అమరుడో గంధర్వుడో ఏదో పేరు వుండేదట.. అప్పట్లో, అంటే మీ తాతగారి ముత్తాతగారు చాలా పేరు మోసిన వారంట. ఆది వెంకయ్య గారో, ఆది వైతరణి గారో ఏదో ఉండేది ఆయన పేరు. గొప్ప విద్వాంసుడని, చాలా విషయాలు తెలుసని..బ్రిటీషు వాళ్ళ భాష మాట్లాడేవారని, వాళ్ళతో బాగా స్నేహం వుండేదని చెప్పేవాళ్ళు. ఆయన, భార్య సరోజనమ్మ గారు జమీందారి కుటుంబం వారంట. దాని వల్లే మనకి ఇప్పటికీ కొద్దో గొప్పో ఆస్తులున్నాయి. ఊళ్ళలో గుళ్ళూ, గోపురాలు, అప్పట్లో స్కూళ్ళు కట్టించారు. నువ్వు అమరు అంటే ఇది గుర్తొచ్చింది. ఇది ఇంక నీదగ్గరే పెట్టుకో" అంది బామ్మ.

నాకేమీ అర్థం కాలేదు. పాత గుండ్రాయికి, నా ఉద్యోగానికి, బోడి గుండుకి మోకాలికి ముడి పెట్టినట్టుంది. ఎందుకు నొప్పించడం అని "సరే తీసుకెళ్తా . ఇంకో పది రోజుల్లో జాయిన్ అవుతున్నా".

"జాగ్రత్తగా వుండరా. ఆ మిలటరీ ఉద్యోగాలు మనకు సరిపడవు.." అంది మళ్ళీ బామ్మ.

"చెప్పా కదా బామ్మా. మిలటరీ ఉద్యోగం కాదు. నువ్వు ఖంగారు పడకు...నేను కొంచెం సెటిల్ అయిన తరువాత నిన్నొకసారి తీసుకెళ్తా".

ఇంతలో అమ్మ వచ్చి ఎవరో చూడటానికి వచ్చారని చెప్పింది. మేమా గది తాళాలేసి వరండా వైపు నడిచాం.

★★★★★

మూడు నెలలైంది నేను ఉద్యోగంలోకి చేరి. పని బాగానే వుంది కాని, నా బాసు నాకు సంబంధించిన పని వరకే చెప్పేవారు కాని, అసలు అది ఎందుకు ఉపయోగపడేదో చెప్పలా. ఎవర్ని అడిగినా ఎవరూ తమ పనికి సంబంధించిది తెల్సంటారే కాని, మిగతా వాళ్ళ పనేంటో, అసలు వాళ్ళు పని చేసేది దేనికో తెలియదనేవాళ్ళు. కొందరికి తెలుస్కోవాలని కుతూహలం వున్నా, అడగడానికి ధైర్యం చాలలేదు...నేను అక్కడా, ఇక్కడా అడుగుతూనే వున్నా. ఇలా కొంత కాలం గడిచింది.

ఒక రోజు మా బాసు తన గది లోకి పిలిచి తలుపెయ్యమన్నారు, సూటీగా చూస్తూ,

"నువ్వు నీ పని మీద దృష్టి పెట్టడం మంచిది. అందరినీ వాళ్ళ పని గురించి అడుగుతున్నావని తెలిసింది?".

"అవున్సార్. అసలు మేము ఏ ప్రాజెక్టు మీద పని చేస్తున్నామో చెప్తే మాకు కూడా మా పని ఎలా చేస్తే తొందరగా రిజల్టు వస్తుందో, ఎలా ప్రాజెక్టుకి ఉపయోగపడుతుందో తెలుస్తుంది. మా పని చుట్టూ గిరి గీసి కూర్చుంటే, ప్రాజెక్టుకి అంత ఉపయోగం లేదు" అన్నాన్నేను.

"మీకు చెప్పిన పని మీరు చెయ్యండి, అది ప్రాజెక్టుకి ఎలా ఉపయోగ పడుతుందో నేను చూసుకుంటాను." కొంచెం గొంతు పెంచుతూ అన్నారు మా బాస్..."ఇక్కడ జరిగేది ఏ సాఫ్ట్ వేర్ ఉద్యోగమో కాదు. దేశ రక్షణకి సంధించిన పని. తెలియాల్సిన వాళ్ళకే చెప్తాము, తెలియాలనుకుంటే చెప్తాము. అనవసర విషయాల జోలికి వెళ్తే నీ ఉద్యోగం సంగతి వదిలెయ్యి, దేశ ద్రోహం చట్టం కింద అరెస్టు చెయ్యాల్సి వస్తుంది.."

"అది కాదు సార్, ప్రాజెక్టు ..." అనేంత లోపే, ఆయన ముందుకు వంగి "ఇంక నువ్వు వెళ్ళొచ్చు." అన్నారు.

ఇంక మాట్లాడేదీ ఏమీ లేక, బయటికొచ్చి నా డెస్కు దగ్గరికి కెళ్ళాను. ఈ విషయాన్ని వదిలేద్దామని అనుకున్నా. కాని ఇంకా మెదడులో అవే ప్రశ్నలు. ఆయన అరుపులకి తల నొప్పొచ్చినట్టుంది. కొంచెం కాఫీ తాగాలి. మా ఆఫీసు లోనే ఒక రూములో కాఫి మషీను ఒకటుంది. అక్కడికి వెళ్ళి కాఫి కలుపుకొని అక్కడున్న సోఫాలో కూర్చుని మెల్లగా కాఫీ తాగుతున్నా.

రెండు నిమిషాల తరువాత గదిలోకి ఒక బట్టతలతను వచ్చాడు. చూస్తుంటే నిద్రపోయినట్టు లేదు. నన్ను చూసి, మొహమాటానికి ఒక నవ్వు విసిరి కాఫీ కలుపుకుంటున్నాడు. అతన్ని కొంచెం సేపు చూసి, అడిగా.

"బాగా అలిసి పోయినట్టున్నారు?"

కొంచెం ఇబ్బందిగా నవ్వాడతను. చెయ్యి చాచి "నా పేరు అద్వైత్, ఆది అంటారు నన్ను" అన్నా.

"రంజిత్ మిస్రా" అన్నాడతను. పేరు ఎక్కడో విన్నట్టుంది.

"మీరు...అప్లైడ్ డివిజన్ లో పని చేస్తారు కదూ.."అవునన్నట్టు తలూపాడతను.

"మీ పని చాలా ఇంటరెస్టింగ్ అని విన్నా. ఆఫీసు వెనకాల వున్న ఆ పెద్ద బిల్డింగ్ లో కదా మీరుండేది?"

మళ్ళీ తలూపాడు. మితభాషి.

నవ్వుతూ అడిగా "ఆ బిల్డింగ్ లో ఏముందో తెలుసుకోవచ్చా? మా ఆఫీసులో బెట్ వేసుకున్నాం. నేనేమో అదొక గోడౌను అనంటాను, కాదు అక్కడ హరికథ చెప్తారని నా కొలీగంటాడు. మీరు బాగా చెప్తారని పేరుంది.."

అతనూ కొంచెం నవ్వి, "చెప్పకూడదండి.. చెప్పలేము కూడా. మీకు హరికథ కావాలంటే నేను ఇక్కడికి వచ్చి చెప్తా.."

ఇద్దరమూ కొంచెం సేపు అలా మాట్లాడుకొని ఎవరి దారిన వాళ్ళం వెళ్ళాము.

నేను పనిలో మునిగి తేలేసరికి సాయంత్రం ఏడయ్యింది. అస్సలు గమనించలేదు టైము. అప్పటికే అందరూ వెళ్ళిపోయారు. నేను నా బ్యాగు తీసుకొని, ఆఫీసు నుంచి బయటకి వచ్చాను. నిర్మానుష్యంగా వుంది పార్కింగ్ లాట్. మెల్లగా నా కారు దగ్గరికి వెళ్ళి బ్యాగు కారులో పెట్టాను. ఎదురుగా రంజిత్ ఉండే పెద్ద బిల్డింగ్ కనిపించింది.

లోపలికి వెళ్ళడానికి నాకు పర్మిషను లేదు. సెక్యూరిటి గార్డులు డోరు దగ్గర వున్నారు. నా కుతూహలం ఇంకా రెట్టింపయ్యింది. రంజిత్ ఖచ్చితంగా లోపల వుంటాడు పని చేస్తూ. మనిషి మెతగ్గా కనిపించాడు. కొంచెం రుద్దితే లోపల ఎముందో తెలుస్తుంది. నేను ఆ గార్డుల దగ్గరికి వెళ్ళి "లోపల రంజిత్ మిస్రా గారిని కలవాలి. ఈ ప్రాజెక్టు డిస్కు ఇవ్వాలి" అని ఒక డిస్కు చూపించా. నా ఆఫీసు బాడ్జి కూడా చూపించమన్నారు.. ఒక గార్డు

లోపలికి వెళ్ళి రెండు నిమిషాల తరువాత తిరిగి వచ్చి "లోపలికి వెళ్ళండి అన్నాడు". నాకాశ్చర్యం వేసింది.. ఇంత ఈజీనా లోపలికి వెళ్ళడం? అలా అయితే ఈ పని ముందే చేసేవాడిని కదా.

లోపల కెళ్ళి నడుస్తుంటే రంజిత్ ఎదురు పడ్డాడు. "సారీ, మిమ్మల్ని కలవాలని ఆ గార్డులకి అబద్ధం చెప్పాను.."

"అది నాకర్థమయ్యే మిమ్మల్ని లోపలికి పంపమన్నాను. మీరు చాలా పెద్ద రిస్కు తీసుకుంటున్నారు. రండి నాతో" అన్నాడు రంజిత్.

మేమిద్దరం ఒక డోరు దగ్గరికి వచ్చి, దాన్ని తెరిచాం. లోపలికి అడుగుపెట్టగానే మా ముందర కొన్ని కుర్చీలు, వాటి తరువాత పెద్ద అద్దం తో చేసిన కిటికీ వుంది. అంటే ఆ కుర్చీల్లో కూర్చుని, ఆ అద్దం కిటికీ లోంచి చూడచ్చు ఏముందో. ఆ కిటికీ వెనక వున్న దృశ్యం చూస్తే అద్భుతం అనడం దానిని అవమానించినట్లే. కళ్ళు ఎంత పెద్దవి చేసినా తనివి తీరని అపూర్వమైన దృశ్యం. ఒక పెద్ద గది....కాదు, కాదు...పెద్దది అనడం కంటే విశాలమైన, బ్రహ్మాండమైన గది అనడమే కరెక్టు. కనీసం వంద అడుగుల ఎత్తు, వంద అడుగుల వెడల్పు వుంటుంది. మొత్తం తెల్ల పెయింటింగు. ఒక వైపు పెద్ద క్రేను. గది పై కప్పు నుంచి అత్యంత కాంతివంతమైన లైట్లు. ఇంక గది మధ్యలో వున్నదాన్ని చూస్తే ఏదో హాలీవుడ్ సినిమాలోనించి తీసుకొచ్చారేమోనని అనిపిస్తుంది. ఒక గుండ్రని గోళం. ఏదో లోహంతో తయారుచేసింది కాబోలు. మిల మిల మెరుస్తోంది ఆ లైట్లలో. దాని చుట్టూతా రెండు రింగులు గిరగిర తిరుగుతున్నాయి.. ఆ గోళం కనీసం ముప్పై , నలభై అడుగుల వ్యాసం ఉంటుంది. లోపలికి వెళ్ళడానికి ఒక తలుపునుకుంటా వుంది.

నేను మాట రాక అలా చూస్తూ వుండిపోతే, రంజిత్ మాట మళ్ళీ ఈ లోకంలోకి తెప్పించింది.

"ఇది టాప్ సీక్రెట్ ప్రాజెక్టు, మన దేశానికి పనికొచ్చే ఒక కొత్త ఆయుధం. మన సైనికుల్ని అరక్షణంలో ఒక చోటుకి నుంచి ఇంకో చోటుకి తీసుకెళ్ళే పరికరం. పూర్వకాలంలో దేవతలు ఇలా మాయమయ్యేవరని విన్నాం. కాని ఇప్పుడది నిజం చేసి చూపిస్తున్నాం"

"అంటే..." నేనేం అడగాలో నాకే అర్థం కావటం లేదు.

"అంటే, ఇది ఒక టెలిపోర్టేషన్ మషీన్. దేన్నైయిన క్షణం లో భూమి మీద యే ప్రదేశానికైనా పంప వచ్చు. కిందకి పదండి చూపిస్తాను".

ఆ బ్రహ్మాండమైన గోళం దగ్గరికి వెళ్ళాము. రంజిత్ దాని డోరు తెరిచి, లోపలికి చూపిస్తూ, "ఇందులో కూర్చుంటారు మన సైన్యం. ఈ తలుపు వేసేసిన తరువాత, మనం ఎక్కడికి వెళ్ళాలంటే అక్కడి ప్రదేశం తాలూకు సమాచారం ఈ కంప్యూటరుకి ఇస్తే క్షణంలో వెళ్తారు.."

"మళ్ళీ తిరిగి రావాలంటే?"

రంజిత్ ఒక డెస్కు దగ్గరికి వెళ్ళి చేతిలో ఏదో తీసుకొచ్చాడు. అది ఒక చిన్న గోళం లాగ ఉంది. ఆ పెద్దదాని పిల్ల లాగ. రంజిత్ అది నాకిచ్చి,

"ఇది ప్రతి సైనికుడి దగ్గర ఉండాలి. దాన్ని బట్టి వాళ్ళు ఎక్కడ వుంటారో తెలుస్తుంది. అప్పుడు మేము వాళ్ళని మళ్ళీ ఇక్కడికి ఈ పెద్ద మషీన్లో కి తెస్తాము. మన కార్లో జిపి యస్ లాగన్నమాట."

నేను ఆ చిన్న గోళం ని పరీక్షగా చూశాను.. ఒక చోట చిన్న గా AMAR అని చెక్కి వుంది. మా డిపార్టుమెంటు పేరు. ఎందుకో బొమ్మ గుర్తొచ్చింది. తన గుండ్రాయి మీద కూడా...

"లోపల చూస్తారా?" అడిగాడు రంజిత్ నా అలోచనకి అడ్డంపడి .

"వెళ్ళొచ్చా? అసలే పర్మిషను లేకుండా వచ్చా, అనవసరంగా మీ ఉద్యోగానికి కూడా ప్రాబ్లెం.." అన్నా నేను.

రంజిత్ నవ్వి, "అసలు ఈ టైంలో పెద్దగా ఎవరూ రారండి. మాలాంటి వాళ్ళు తప్ప.."

నేను సరేనని, డోరు తీసుకొని లోపలికెళ్ళా. కూర్చోవడానికి కుర్చీలు అలాంటివేమీ లేవు. క్షణం లో అయిపోయే దానికి కుర్చీ దేనికి. లోపల చాలా ఖాళీ ఉంది. మరి అంత మంది సైన్యాన్ని పంపాలి కదా. నేను లోపల నింపాదిగా చూస్తూ వుంటుంటే, పెద్ద శబ్దంతో ఆ పెద్ద గోళం డోరు మూసుకుపోయింది. నేను పరిగెత్తినా లాభం లేకపోయింది. గోళానికున్న కిటికీల లోనుంచి రంజిత్ ని పిలుద్దామని చూశా.

బయట రంజిత్ తో పాటు నా బాస్. ఇద్దరూ నన్నే చూస్తున్నారు. గోళం లోపలున్న స్పీకర్ల లో నుంచి నా బాస్ గొంతు.

"నీకు ముందే వార్నింగ్ ఇచ్చాను. అనవసరపు విషయాల్లో తల దూర్చొద్దని.. ఇంక చేసేదేమి లేదు. నిన్ను పంపెయ్యడమే.."

"రంజిత్...రంజిత్...డోరు తెరు...ఆయన మాటలు వినకు...రంజిత్"...దబదబా కిటికీ తలుపులు కొడుతున్నా.

రంజిత్ నిస్సహాయంగా చూస్తున్నాడు.

"తలుపు తియ్యండి...ఎక్కడికి పంపిస్తున్నారు నన్ను?" అరుస్తున్నా.

"ఎక్కడికి కాదు. ఎప్పుడుకి అని అడుగు..." మా బాస్ అన్నాడు.

"అంటే..????"

"అంటే...నువ్వు మానవ చరిత్రలో కాలంలో ప్రయాణించే మొట్ట మొదటి మానవుడివి....నువ్వున్నది టైం మషీన్లో.."...

ఉరుము మీద పడినట్టైంది.

"మళ్ళీ వెనక్కి రావడం అసంభవం. కాలాన్ని మించిన ఆయుధం లేదు. సరిగ్గా వాడుకుంటే అసలు శత్రువులే లేకుండా చూడచ్చు. నీ చేతిలో ఉన్న చిన్న గోళం నిన్ను మాత్రమే పంపించే ఏర్పాటు. మనుషుల్ని చంపకుండా, వాళ్ళని వదిలించుకోవడానికి ఇది భలే మార్గం. ఎంత వెదికినా నువ్వు దొరకవు. వెతకడం అనేది ఒక ప్రదేశంలో చేసేది. కాలం లో ఎవరు వెతుకు తారు?. నిన్ను ఒక లక్ష సంవత్సరాలు వెనక్కి పంపుతా. మనం అప్పుడు ఇంకా కోతుల రూపంలోనే వుండే వాళ్ళమంటా. హనుమంతుడు కనపడతాడేమో చూడు"..నవ్వుతూ అన్నాడు బాసు.

"నో.." గట్టిగా అరిచాను, బాస్ బట్టన్ నొక్కుతూంటే

ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి...దీన్ని ఆపాలి..చుట్టూ చూసా.. బట్టన్స్ తో ఒక టేబుల్ లాంటిది కనిపించింది. నా దగ్గరున్న చిన్న గోళంతో దాన్ని మీద గట్టి గా కొట్టా...గోళం కొంచెం నొక్కు పడింది కాని ఆ బట్టన్స్ కొన్ని ఊడిపోయాయి...అది చూసి ఇంకా దబ దబా బాదాను....పెద్ద గోళంకి ఏదో అయ్యింది...ఊగడం మొదలు పెట్టింది..

ఏం జరిగిందో కాని చుట్టూ చాలా కాంతివంతమైన వెలుతురు....హటాత్తుగా వెలుతురు మాయం....నాకు తల తిరుగుతోంది...స్పృహ తప్పి పడిపోయాను...

★★★★★

కళ్ళు తెరిచి చూసే సరికి నీలాకాశం. పక్షుల కోలాహలం. తల ఇంకా తిరుగుతోంది. మెల్లగా లేచి చుట్టూతా చూశాను. ఏదో పొలం పరిసర ప్రాంతాల్లో వున్నాననుకుంటా. ఏ ఊరిది? నన్నెక్కిడికి పంపారు?

మళ్ళీ కళ్ళు మూసుకొని జరిగింది గుర్తు తెచ్చుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తుంటే,

"సామి, ఏంది ఇలా పడున్నావు? ఏ వూరు మీది?"

ఎదురుగా పంచెగోచీ కట్టుకొని, గునపం భుజం మీద పెట్టుకొని రైతు లాగ ఎవరో.

"ఏ...ఏ ఊరిది?" అడిగా తల పట్టుకుని.

"కొత్తూరు...అది సరే గాని, జబ్బైందా? కింద పడున్నావు? ముందు లెవ్వు.."

చెయ్యి పటుకొని లేపాడు నన్ను.

"పెద్ద బిడ్డల బాబు లాగున్నావు... ఏడ నుండి వచ్చావు? "

"చాలా...దూరం.." నడవడానికి ప్రయత్నం.

"ఇది మా రాజలింగం జమీందారి గారి పొలం...ఆయన దగ్గరికి తోడ్కొని పోతాను, ఆయనకి సెప్పుకో.."

జమీందారా?

"ఏ సంవత్సరం ఇది?"

"అదేమో గాని, మా జమీందారు గారు నైజాం పెబువులికి కప్పం కడతారు.." వాడికి తెలిసింది చెప్పాడు.

నైజాం ప్రభువులా? అంటే కనీసం పద్దెనిమిదో శతాబ్దం...1750-1780 ..లేదు...అది ఇంపాజిబుల్ !

జమీందారు గారు ఇంటి బయటే కూర్చున్నారు. ఎవరితోనో మాట్లాడుతూ, మమ్మల్ని చూసి ఆగారు.

ఆ రైతు ఆయనకి నమస్కారం పెడుతూ.

"దణ్ణాలు సామి, ఈ బిడ్డ మన పొలం లో పడివొంటే మీ దగ్గరికి తీసుకొచ్చా. చానా దూరం వొచ్చాడంట. సూస్తుంటే పెద్దోళ్ళ బిడ్డ మాదిరి వున్నాడని తమరి దగ్గరికి ఎత్తుకొచ్చా.."

జమీందారు గారు నన్ను పైకీ, కిందకీ ఒక సారి చూసి, "తమరి ఊరు, పేరు?" అనడిగారు.

ఏం చెప్తే ఈయనకు అర్థం అవుతుంది?

"నా పేరు అద్వైత్... మాది ఆంధ్ర ప్రాంతంలో బెజవాడండి"....తల పట్టుకుని ఆగాను. ఇంకా దిమ్మగా వుంది. మళ్ళీ ఏదో చెప్పబోతుంటే...."సరి సరి.." మధ్యలో ఆపారు జమీందారు గారు

ఆయన పక్కనున్నతని వైపు చూసి ఏదో చెప్పి, "ముందు మీరు మా అతిధి లోగిలి లో సేద తీర్చుకోండి...మాకు ఇప్పుడు అత్యవసర కార్యాలున్నవి...మా గణకుడు మీకు తగిన వసతి ఏర్పాటు చేస్తారు.." అన్నారు..

"థాంక్యూ...అ..అదే...ధన్యవాదాలు"

"ఓహో...మీకు తెల్ల దొరల భాషా కూడా వచ్చా...మంచిది...చదువు నేర్చిన వారివల్లె ఉన్నారు...మా కుమార్తె మీతో సంభాషించగలదు..." అని, లోపలికి చూస్తూ,

"అమ్మా, సరోజా, ఇలా రామ్మా ఒక మారు..." అన్నారు.

సరోజ? సరోజ?? ఎక్కడ విన్నా ఈ పేరు??

గణకుడు నా వైపు చూసి...

"రండి ఆది..?" అని ఆగారు...నా పేరు గుర్తు రాక...

నేనేం చెయ్యాలో నాకర్థం అయ్యింది...నేనెవరో కూడా తెలిసింది...కళ్ళు ఒకసారి మూసుకొని, మెల్లగా తెరిచి, చిన్నగా నవ్వుతూ (బామ్మని గుర్తుతెచ్చుకొని)...."అద్వైత్, ఆది వెంకయ్య అని పిలవండి"

Click here to share your comments on this story